

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 230.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938919616/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

jeg har intet Hjerte – ingen Sjæl – ingen Kjærlighed mere! O – havde jeg blot Ro! – Virginie kunde ikke svare, men saae til Himlen med et bønfuldende Blik. »Jeg forstaaer dig! *derfor* skulde Frelsen komme! Kom den da den saae Dødskampen i min Sjæl? – rakte han, som du kalder den evige Kjærlighed – Haanden ud for at opreise den sønderknuste Kvinde, mens der endnu var Mulighed for at Livsflammen kunde opløses paany? – Nu er den udsukt! – den evige Kjærlighed maa være meget kortsynet, siden den altid kommer for sildigt!« Virginie sukkede dybt. »Tilgiv mig, du elskelige Pige! Din Fader havde Ret – naar den falske Himmel forgaaer i Hjertet, opdager man et Helvede – som er sandt! – Jeg er ond, utaknemmelig – men du tvang mig selv til at leve for at blive brødefuld – skjøndt jeg kunde have døet da jeg endnu kun var ulykkelig!«

»Nei, nei!« udbød Virginie forskrækket. »Jeg er ikke klog eller veltalende nok til at overbevise Dem, men jeg veed det saavist som at der kommer en Morgen efter hver Nat – hvis De ikke svigter Deres Løfte, vil Gud ikke svigte sit.«

»Mit Løfte – ja du fandt den rette Lænke – jeg har fordømt mig selv til at holde det ud. Aagesen holdt sit Ord helligt – han vilde foragte mig, dersom jeg brød et Løfte – ellers havde jeg gjort det for længe siden!« – »Og De siger at Kjærligheden er død i Deres Hjerte?!« udbød Virginie med Varme. »Erindringen lever!« svarede Helene i en ubeskrivelig Tone, og brast i Graad.

Siden denne Dag var Virginie ofte Vidne til de heftige Udbrud af Helenes Sorg, og lyttede med englemild Taalmodighed til hendes Klager. Disse Klager var naturligere end den tause, pinlige Resignation hvori hun havde indesluttet sig som i en Ligkiste, og hvor dybt end denne trøstløse Jammer rystede den unge, medfølende Piges Hjerte, sagde hendes Fornuft hende dog at det var godt saaledes. Men Frank, hvis Ord enten de var milde eller strenge, enten de udtalte Opmuntring eller Bebreidelse blev slaaet af den simple Philosophie i den menneskelige Fortvivlelse, indsaac at en Troessag lettere lader sig modbevise end bevise, og da Helene ikke *kunde* tro, begyndte han selv at mistvivle om hendes Frelse.

Kun Virginie tvivlede ikke! Er der noget Sted i Verden, hvor Troen paa Livets Seir er udødelig og som en Einheria reiser sig efter

ethvert Fald, da er det i en elskende Piges Hjerte, hvor den himmelske og den jordiske Kjærlighed ikke kjæmpe indbyrdes om Herredømmet, men leve sammen som Moder og Barn. Og Gud, der elsker disse fromme, barnlige Hjerters Tro, lader dem heller ikke vente forgjæves paa Trøst. Endnu var Frank tungsindig, og Helene fortvivlet over den Tilværelse hun havde underkastet sig – der var intet forandret i Virginies Omgivelser – men hendes Øie var klare, hendes Skridt lettere, og tidt, naar hun sad stille ved sit Arbeid, oplivedes hendes Kinder af en pludselig Rødme og hendes Læber af et Smil. Der var kommet Brev til hendes Fader fra Viggo, og hun havde læst disse Ord for Helene:

Paris den 16de Decbr. 1840.

De gjør Sorgen Uret, kjære Pastor Frank! naar De kalder dens Taushed Egoisme og Glemsomhed. Med Glæden skal man ødsle, men Den, der ikke har noget Godt at meddele sine Venner, viser dem bedst sit uforandrede Hjertelag ved at tie og kjæmpe den Kamp ud i Ensomhed, som dog intet Menneskes Deltagelse kan lette. Ogsaa Sjælesygdом er smitsom! –

De seer da at min Sygdom er i Aftagende, siden jeg sender Dem Budskab og Hilsen fra mit Hjerte uden Frygt for at formørke den sædvanlige glade, freidige Ro i Deres. Jeg haaber tvertimod at De vil blive tilfreds med den Forandring, der er foregaaet i mine »theologiske Begreber«, hvis Utilstrækkelighed jeg altid følte – men aldrig klarere end naar jeg i denne slette Rustning var udsat for et Angreb af Deres levende, varme og kraftige Tro. Og dog erkjendte jeg kun Deres personlige Overlegenhed, ikke den langt væsentligere i Deres Standpunct, thi man maa selv være greben af Troen for at forstaae dens Eneret.

Ja greben – opreist og opretholdt efter det dybeste Fald og i den høieste Nød – blev jeg af denne vidunderlige Magt, der overvinder Verden. Og i det Øieblik jeg gav mig denne Magt ivold, og i al min Elendighed følte en ubeskrivelig Trøst i at bekjende min Tro for Gud og mig selv, skilte Lyset sig fra Mørket i min Sjæl. – Da saae ogsaa jeg »Kirken, bygget af levende Sjæle« – Guds-Riget, hvis Yppersteprest er den hellig Aand som opbygger Kirken af Aand og Liv, der skal staae naar Himmel og Jord forgaae, mens vi kun ved